

Hồi thứ bảy mươi lăm

Cử Đình Đàn Bà Là Lắm Chuyện

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :

- Hắn là người ở Phụng Dương môn mà sao lại không mang Ngân câu ?

Bùi phu nhân đáp :

- Chẳng những hắn không mang ngân câu mà còn đeo một tấm sa xanh để bất cứ lúc nào cũng kéo lên che mặt được. Các hạ có hiểu ý của bản nhân không ?

Cao Thanh Vân hỏi :

- Phải chăng người này chuyên môn đi điều tra và giám thị phu nhân?

Bùi phu nhân gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Vì thế diện và địa vị. Bùi Khôn Lượng không thể thân hành đến Lạc Dương, nên phái tên môn hạ này giám thị bản nhân....

Mụ cười lạt nói tiếp :

- Đã trải nhiều năm kinh nghiệm mà hắn chưa tin bản nhân thật là đáng chết.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm :

- Bùi Khôn Lượng nghi ngờ mụ là phải lắm, mụ đã vụng trộm gian đú với đàn ông. Hắn bị mụ cấm sừng thì còn trách hắn sao được?

Trong đầu óc Cao Thanh Vân thoáng qua ý nghĩ này, y phát giác ra mụ là một người đàn bà khuyết điểm tư cách mà vẫn cho mình là phải. Tỷ như mụ đã làm điều tội lỗi mà cứ khăng khăng bênh vực lập trường của mình, trách móc người khác.

Cao Thanh Vân cũng không lấy thế làm lạ vì hắn đã gặp loại người này rất nhiều.

Cao Thanh Vân liền trở lại vấn đề nói :

- Nếu tại hạ giả mạo người này thì phải làm ngay.

Bùi phu nhân nói :

- Thân hình hai người xuýt soát như nhau, chỉ cần đổi áo và hóa trang bộ mặt, đeo khí giới của Thần Câu môn vào thì không ai nhận ra được nữa.

Mụ vừa nói vừa động thủ.

Cao Thanh Vân cũng tự ra tay thêm vào. Chỉ trong chớp mắt đã lột xong áo người kia. Cao Thanh Vân mặc vào mình rất vừa vặn.

Bùi phu nhân cùng Cao Thanh Vân ra khỏi gian phòng. Dĩ nhiên đem theo cả xác chết giấu vào một nơi vắng vẻ.

Hai người về đến khách điểm đều tranh thủ thời gian đi nằm nghỉ.

Từ giờ trở đi Cao Thanh Vân biến thành Phạm Ninh ở Phụng Dương Thần Câu môn. Nhưng y còn hai chỗ khó vượt qua. Một là, khi chạm trán Phàn Phiếm, một tay cao thủ Thần Câu môn, y có che giấu được không? Hai là khi y gặp cơ hội phải chạm trán Lục Minh Vũ hoặc tay cao thủ khác thì tài hóa trang của y liệu có che mắt được những tay lão luyện giang hồ như họ chăng?

Tren đường y đi nghe ngóng tin tức Âu Dương Tĩnh để tiện liên lạc với Lương Trung Sơn đợi chờ tin lão đưa về chùa Bạch Mã. Ăn cơm sáng xong chưa bao lâu, Phàn Phiếm đến khách sạn hội diện cùng Bùi phu nhân. Cao Thanh Vân nhân nghe tiếng tiểu nhị hô hoán liền đi vào phòng Bùi phu nhân.

Phàn Phiếm vừa thấy Cao Thanh Vân tiến vào đã hơi sửng sốt.

Bùi phu nhân vừa cười vừa giới thiệu:

- Phạm Ninh! Đây là Phàn sư thúc.

Phàn Phiếm trở mắt lên hỏi:

- Gã là Phạm Ninh ư?

Cao Thanh Vân chắp tay đáp:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân.

Phàn Phiếm biến đổi sắc mặt động đậy thủ thế đối địch.

Bùi phu nhân nói:

- Lão tam hãy ngồi xuống. Đây là chủ ý của ta.

Phàn Phiếm trong lòng đã có thành kiến. Hẳn hiểu Phạm Ninh phụ trách nhiệm vụ gì rồi. Do đó hẳn chẳng thể không nghi ngờ Cao Thanh Vân là tình nhân của Bùi phu nhân. Chắc hai người đã hợp lực với nhau để trừ khử Phạm Ninh.

Tuy hẳn là một tay lão luyện giang hồ mà lúc này không khỏi băn khoăn.

Bùi phu nhân hỏi:

- Phàn lão tam! Lão tam thử đoán coi ta cùng Cao tiên sinh liên thủ hiệp lực liệu có thể giết được lão tam không?

Đàn Phiếm chấn động tâm thần, gật đầu chứ không nói gì.

Bùi phu nhân hỏi :

- Lão tam đã không địch nổi hai người chúng ta thì hà tất phải hoang mang như vậy. Chúng ta có muốn giết lão tam chẳng khó khăn gì thì lão vận khí phòng bị làm chi cho mất công ?

Đàn Phiếm nhớ lại trước đây chưa lâu, Bùi phu nhân còn cố động những tay cao thủ khác phái để đối phó với Cao Thanh Vân. Hắn nghe mục hỏi câu này không khỏi sửng sốt, nhưng mục cũng tỏ ý không gia hại hắn. Hắn hơi yên tâm hỏi lại :

- Vực này là thế nào đây ?

Bùi phu nhân đáp :

- Chuyện này nói ra hơi dài. Lão tam hãy ngồi xuống đi.

Đàn Phiếm nghe lời ngồi xuống. Tay hắn vẫn ngấm ngấm vận công phòng bị xong tình thế đã có vẻ hòa hoãn.

Bùi phu nhân nói :

- Đêm qua Cao Tiên sinh đến kiếm ta và yêu cầu ta trợ giúp y một cách thành thực. Sau khi ngẫm nghĩ, ta nhận lời giúp y nên đến đây.

Mục không thấy Đàn Phiếm hỏi nên đã nói đến việc liên quan đến Nhân ma.

Cao Thanh Vân nói thêm vào :

- Tiểu đệ được Tiêu Dao lão nhân có lòng thương truyền thụ võ công để đối phó với công việc ngày nay, nhưng vì không muốn gây thù oán với các môn phái, nên mấy năm nay xây dựng thanh danh Bạch nhật thích khách để tiện thoát ly mối quan hệ sư môn. Thực ra tiểu đệ vẫn là môn hạ phái Thiên Thai. Đồng thời tiểu đệ dám tự khoe mình : mấy năm nay tuy giết chết nhiều người, nhưng toàn là những kẻ đáng tội chết. Nói một cách khác tiểu đệ không giết lầm người tốt nào.

Đàn Phiếm nghe Cao Thanh Vân nói vậy liền nhìn kỹ y hồi lâu rồi hỏi :

- Cao huynh đã hoài bão lòng từ bi cứu đời, vì võ lâm trừ họa, có lý đâu tiểu đệ lại phá đám.

Nhưng...

Tựa hồ hắn có điều khó khăn không tiện mở miệng

Bùi phu nhân hỏi :

- Đàn lão tam ! Lão tam còn điều chi muốn nói.

Mục hỏi luôn mấy câu, Đàn Phiếm chỉ ậm ừ không đáp.

Cao Thanh Vân mỉm cười biết Phàn Dhiễm là người nói tử tế không xong cần phải dùng lời khiêu khích mới sinh hiệu lực.

Y liền bật lên tràng cười nói :

- Phàn huynh không nói tiểu đệ cũng hiểu rồi.

Phàn Dhiễm ngạc nhiên hỏi :

- Cao huynh hiểu thế nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Phàn huynh sợ liên lụy đến quý phái mà không tiện nói. Đó là thường tình của con người, tiểu đệ không dám trách Phàn huynh...

Y lại đưa mắt ngó Bùi phu nhân nói tiếp :

- Bất luận thế nào Bùi phu nhân đã hứa lại giúp đỡ một cách chân thành. Việc thành hay không, tại hạ vẫn cảm kích vô cùng.

Bùi phu nhân vội nói :

- Cao tiên sinh nói gì vậy ? Tiên sinh dám mạo hiểm sinh mạng thì khi vào tậ phái lại sợ mối nguy mà lùi bước. Phàn lão tam...

Mụ đưa mắt nhìn Phàn Dhiễm, giọng nói lộ vẻ tức giận hỏi :

- Lão tam nghĩ sao ? Chẳng lẽ Thần Câu môn chúng ta để lại là hạng tham sinh úy tử ?

Phàn Dhiễm đáp :

- Cao huynh hiểu lầm ý kiến của tiểu đệ rồi. Sự thực tiểu đệ không sợ liên lụy mà là... e có chuyện hiểu lầm.

Bùi phu nhân sững sốt hỏi :

- Hiểu lầm cái gì ?

Phàn Dhiễm bị bức bách không sao được, đành thở dài đáp :

- Tiểu đệ nói ra xin đại tẩu cùng Cao huynh miễn trách. Tiểu đệ sợ đại ca của chúng ta sinh dạ hoài nghi.

Bùi phu nhân cắn môi ra vẻ vừa tức giận vừa buồn cười.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :

- Phải chăng Phàn huynh muốn nói Bùi đại hiệp?

Phàn Dhiễm gật đầu đáp :

- Phải rồi.

Hắn đã mở màn, nên nói tiếp :

- Đại ca của tiểu đệ là người trọng nghĩa khinh tài, lấy việc nghĩa làm vui nên ai cũng kính phục. Chỉ có một điều là y đối với đại tẩu thường thường không được yên dạ...

Bùi phu nhân lạnh lùng nói :

- Ta chưa từng nghe y nhắc tới chuyện này bao giờ.

Phàn Dhiễm đáp :

- Có lẽ đại ca không dám nói với đại tẩu, nhưng chuyến đi lên bắc này đã khiến y rất buồn rầu và dặn tiểu đệ ngấm ngấm để ý.

Cao Thanh Vân hỏi xen vào :

- Xin tha thứ cho tại hạ lớn mật. Bùi đại hiệp mà phái Phàn huynh vào việc này cũng là thương tình chẳng có chi đáng trách, phải chăng còn có thâm ý gì khác?

Phàn Dhiễm gật đầu đáp :

- Hỡi ơi ! Đại ca sai tiểu đệ chú ý đến tình hình giao thiệp của đại tẩu và phòng ngừa đại tẩu đi lại với bất cứ một nam nhân nào. Tiểu đệ nói thế là rõ lắm rồi.

Bùi phu nhân hỏi :

- Hắn bảo thế thật ư ?

Phàn Dhiễm đáp :

- Đúng thế. Nếu Cao huynh giả làm Phạm Ninh thì đại tẩu luôn luôn do Cao huynh yểm hộ. Cuộc tiếp xúc không khỏi phiền phức.

Cao Thanh Vân nói :

- Phàn huynh nói phải đó.

Phàn Dhiễm giải thích thêm :

- Nếu đại ca biết tình hình này tất sinh lòng nghi hoặc ghen tuông và bất lợi cho mọi người. Đó là một điều khiến tiểu đệ băn khoăn.

Bùi phu nhân không biết nói sao. Nếu mẹ không có tật đã thông gian với Lục Nhất Điều thì mẹ dám hăng hái chống đối với hành động của Bùi Khôn Lượng.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Đã có điều bất tiện như vậy thì tiểu đệ cũng không miễn cưỡng.

Phàn Dhiễm thở phào một cái rồi hỏi :

- Vậy Cao huynh còn có diệu kế nào khác không ?

Cao Thanh Vân nhún vai đáp :

- Để tiểu đệ thử nghĩ coi...

Bùi phu nhân đột nhiên hỏi xen vào :

- Phàn lão tam ! Lão tam hãy nói thật một câu : Lão có chân tâm giúp Cao tiên sinh không hay làm kẻ đứng ngoài chỉ cầu được vô sự ?

Mụ hỏi câu này rất sắc bén khiến cho Phàn Phiếm không né tránh được mà phải có lập trường rõ rệt. Hắn đành đáp :

- Tiểu đệ rất muốn có biện pháp trợ giúp Cao huynh.

Bùi phu nhân hỏi :

- Vậy lão tam thử nghĩ coi nếu Cao tiên sinh giả làm Phạm Ninh thì lão tam bảo đảm được bao lâu? Nói một cách khác là lão tam giữ kín cho y được mấy ngày?

Cao Thanh Vân nói leo :

- Tiểu đệ chỉ cần ba ngày để điều tra tình trạng Lục Minh Vũ. Đại khái khoảng thời gian đó đủ rồi.

Phàn Phiếm không sao được đành đáp :

- Đã thế tiểu đệ xin bảo đảm không cáo tố vụ này với đại ca.

Nên biết Phàn Phiếm mà không ưng thuận thì dù Bùi phu nhân có tự ý hành động, ván đề sẽ còn nhiều điều rắc rối. Điều thứ nhất là khi Bùi Khôn Lượng tiếp được báo cáo nhất định sẽ xoay chuyện lời thôi. Điều thứ hai là Phụng Dương Thần Câu môn còn nhiều đồ đệ khác ở Lạc Dương không được Phàn Phiếm sắp đặt sẽ tiết lộ bí mật của Cao Thanh Vân.

Bây giờ Phàn Phiếm đã ưng thuận thì mọi việc được an bài theo một chiều. Người bản môn không có cơ hội chạm trán Cao Thanh Vân, tức là bớt được sự phiền toái này.

Sau khi mọi việc quyết định rồi, Phàn Phiếm liền đem những chuyện tình báo mà hắn biết ra nói lại. Cao Thanh Vân nghe xong thu lượm tình hình các môn phái, phân tích rồi phát biểu ý kiến :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì các môn phái lớn trong võ lâm, ngoài tệ phái còn tám phái khác, thêm vào Cái Bang, Thái Cực môn, Hình Ý Môn và Thiên Long phái, đang ở vào tình trạng đáng lo ngại cả bên trong lẫn bên ngoài. Bên trong thì Cực Lạc Giáo đã làm cho các phái lớn có người muốn lao đầu vào...

Phàn Phiếm ngắt lời :

- Phải rồi ngay trong tệ phái, đại ca cũng có mệnh lệnh như vậy.

Cao Thanh Vân nói :

- Lát nữa tiểu đệ sẽ thỉnh giáo thêm một bước về vấn đề liên quan với Cực Lạc Giáo. Bây giờ hãy bàn về mối lo bên ngoài, tức là người thừa kế của họ Tra ở Hóa Huyết Môn.

Y thấy Phàn Phiếm lộ vẻ nghiêm trọng liền nói tiếp :

- Vấn đề họ Tra chỉ dính líu đến môn phái lớn, nhưng sự thực bây giờ đã dò la ra được người thừa kế ở họ Tra, thì các phái chưa đáng quan tâm.

Bùi phu nhân nghe không hiểu hỏi lại :

- Tại sao lại không quan tâm ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Về điểm thứ nhất vụ này khiến cho 7 phái lớn nghi kỵ lẫn nhau, bây giờ đã có đối tượng hiển nhiên, thế là vụ này không còn nghi kỵ gì nữa.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Điểm thứ hai là ai cũng biết người thừa kế họ Tra có tấm thân đao thương chém không vào, nhưng về phương diện võ công thì chưa đến chân tường . Ai họ cũng mong có kẻ hỏi gặp chẳng lo thu thập ngay.

Bùi phu nhân hỏi :

- Câu chuyện đâu có đơn giản, nếu vậy thì hiện tôi chưa rõ y lạc lõng nơi đâu tựa hồ là đã mất hút ở nhân gian.

Cao Thanh Vân nói :

- Cái đó lại là chuyện khác bởi vì mọi người đối với mối lo bên ngoài chưa xác định rõ ràng. Vì thế nên ai nấy nhân cơ hội này lo giải trừ mối lo bên trong.

Phàn Phiếm nói :

- Cao huynh tài trí hơn người, đoán việc rất xác đáng, khiến tiểu đệ khâm phục vô cùng!

Cao Thanh Vân nói :

- Phàn huynh quá khen. Tại hạ đứng vào vị trí người ngoài cuộc để nhận xét, đoán quanh đoán quẩn mà thôi. Nhưng bất luận thế nào, sau trường sóng gió này cực diện chín phái lớn trong võ lâm tất có biến động. Ít ra là hai ba phái bị xóa tên là Cái Bang, Thái Cực Môn, Hình ý môn, hoặc Thiên Long phái thêm vào. Đó là một nguyên nhân lớn khiến cho các phái phải cấp bách trừ khử mối lo bên trong.

Phàn Phiếm lộ vẻ lo âu hỏi :

- Cao huynh đứng ngoài cuộc coi sự việc sáng suốt hơn. Theo nhận xét của Cao huynh thì trong những môn phái bị xóa nhòa có tệt phái không ?

Bùi phu nhân chau mày tỏ vẻ không bằng lòng hỏi :

- Phàn lão tam ! Lão tam toàn lo những chuyện không đâu. Khi nào bản phái lại bị xóa nhòa được ?

Phàn Phiếm đáp :

- Tiểu đệ không bao giờ làm việc bịt tai nghe trộm. Hiển nhiên thực lực của bản phái đã yếu rồi. Ngoài đại ca ra, không còn ai tranh thủ được với những tay cao thủ phái khác. Đại ca lại làm chướng môn không thể động thủ tranh chấp với ai được. Hơn nữa độc thụ bất thành lâm.

Bùi phu nhân trầm ngâm hồi lâu mới nhận thấy lời

Phàn Phiếm có lý.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ nhớ quý môn còn có một tay cao thủ nổi danh chứ bản lãnh của Bùi đại hiệp thì lại ít người biết đến. Nhưng Phàn huynh....

Bùi phu nhân ngắt lời :

- Phải chăng Cao tiên sinh muốn nói Bành Xuân Thâm lão ngũ ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chính y đó.

Bùi phu nhân nói :

- Ngoại hiệu y là Phụng Dương Lăng Tử. Mười năm trước y đã ly khai Phụng Dương ngao du thiên hạ. Tuy y là người Thần Câu Môn, nhưng sự thực lúc có chuyện gì xảy ra khó mà kiếm thấy y được. Vì thế mà võ công y có cao thâm đến đâu cũng chẳng giúp đỡ gì được cho cuộc hưng suy của tệt phái.

Cao Thanh Vân đoán vụ ly khai của Bành Xuân Thâm đó tất liên quan đến Bùi phu nhân, vì Bùi Khôn Lượng có tính cả ghen mà Bành Xuân Thâm lại mang ngoại hiệu là Lăng Tử. Thêm vào hai điểm này, không cần hỏi cũng biết Thần Câu Môn có mối lo bên trong là vụ Lăng Tử Bành Xuân Thâm.

Bùi phu nhân nói :

- Bành lão ngũ đã ba, bốn năm nay chẳng có tin tức gì mới thiệt là kỳ. Thật ra y là người chính phái. Cái ngoại hiệu Lăng Tử chẳng có gì làm căn cứ.

Phàn Phiếm lắc đầu nói :

- Đại tẩu ! Tuy y ở nhà vẫn theo mực thước, nhưng ra ngoài hành động vô pháp vô thiên, mình làm sao mà biết được ? Năm trước đã có mấy vụ án đưa đến cho đại ca nhưng lão ngô chuồn lẹ quá không sao tìm thấy y.

Bùi phu nhân kinh ngạc “ủa” một tiếng rồi hỏi :

- Ta không biết gì hết. Thế ra đại ca của lão tam đã có mấy lần ra khỏi nhà là để xục tìm lão ngô ư?

Phàn Phiếm đáp :

- Đúng thế ! Đại tẩu cũng đã biết; ngoài đại ca thì còn ai kiểm chế được lão ngô nữa. Hỡi ơi ! Nếu lão ngô ở nhà mà là người đứng đắn thì bản môn không đến nỗi bị uy hiếp.

Bùi phu nhân đột nhiên hỏi :

- Phàn lão tam ! Đại ca của lão tam có lệnh chỉ gì vậy?

Phàn Phiếm ngập ngừng đáp :

- Cái đó... cái đó....

Bùi phu nhân tức mình hỏi :

- Ta không thể biết được ư?

Cao Thanh Vân nói :

- Vụ này y không tiện nói là vì có mặt tiểu đệ.

Phàn Phiếm đáp :

- Không phải thế. Vì việc này có liên quan đến đàn bà. Nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì không nên đề cập đến tính danh hoặc thân thế người ta....

Hắn trầm ngâm một lúc rồi tiếp :

- Đại khái đại ca sai tiểu đệ theo hút Cực Lạc Giáo và một người đàn bà để điều tra xem có người nào ở bản môn gia nhập giáo phái đó không ? Chính đại ca cũng đang theo dõi hành tung một người có địa vị khá cao, vì đại ca rất đỗi hoài nghi tại sao mỗi lần hỏi đến Bàn lão ngô hắn đều trốn kịp.

Bùi phu nhân cảm thấy hứng thú liền hỏi :

- Người đàn bà ấy là ai ?

Phàn Phiếm hỏi lại :

- Đại tẩu đừng hỏi nữa được không ?

Bùi phu nhân hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Ta hỏi bất quá là để gỡ thế diện cho lão tam mà thôi.

Đàn Dhiễm đã ngoài 50 tuổi, là tay lão luyện có tiếng nhưng lúc này lão không sao được, đành đáp :

- Được rồi ! Được rồi ! Đại tẩu không gỡ thế diện cho tiểu đệ càng hay. .

Bùi phu nhân mỉm cười nói :

- Lão tam hiểu lầm ý ta rồi. Ta chỉ muốn nói ta đã biết người đàn bà đó là ai. Vậy ta hỏi lão tam là cố ý đem lại sĩ diện cho lão. Lão tam thử nghĩ coi : Người đàn bà đã không thể tùy tiện tiết lộ thân thế tất chẳng phải người tầm thường mà là nhân vật nổi danh trong võ lâm. Hơn nữa có phải mụ tạm trú ở Lạc Dương không ?

Đàn Dhiễm tròn mắt há miệng không nói sao được.

Bùi phu nhân lại hỏi :

- Bây giờ lão tam nói ra được chưa ?

Đàn Dhiễm đáp :

- Đại tẩu mà không phiên trách thì tiểu đệ không nói ra hay hơn.

Bùi phu nhân nói :

- Trong thành Lạc Dương chỉ hai người đàn bà đó là có chút danh vọng. Một người là Thiên Cân Quả Doãn bà bà, một vị là Tử Y Ngọc Tiêu Ngô Đình Hương.

Cao Thanh Vân xen vào :

- Thiên Cân Quả Doãn bà bà tuổi ngoài thất tuần lại có hai tiêu cục lớn ở sáu tỉnh miền bắc. Cứ theo tuổi tác thì nhất định không phải mụ. Tiểu đệ đoán thế có đúng chăng ?

Bùi phu nhân đáp :

- Hay lắm ! Còn Ngô Đình Hương thì kém tuổi bản nhân. Người y rất xinh đẹp. Hơn nữa mười năm trước y đã bôn tẩu giang hồ một thời và nổi tiếng là Tử Y Ngọc Tiêu. Lão ngũ nhà mình quen biết y rồi kết thành mối lương duyên, tưởng chẳng có chi là lạ.

Đàn Dhiễm không nói gì. Hiển nhiên lão đã thừa nhận.

Bùi phu nhân lại nói :

- Hay lắm ! Lão tam đi điều tra nếu được tin gì cho bọn ta hay. Chúng ta hãy gác vấn đề này lại để thương nghị đại thế.

Đàn Dhiễm không sao được đành đáp :

- Tiểu đệ ngấm ngấm dò xét Ngô Đình Hương, nhưng đã hai ngày chưa thấy mụ ra ngoài. Theo những tin tức lượm được thì từ ngày mụ lấy Diêu Văn Thái, ít khi ra khỏi cửa.

Cao Thanh Vân nói :

- Diêu Văn Thái thành danh về môn Đại thiên cương chưởng lực. Từ ngày hắn quật khởi trong khoảng ba chục năm làm cho phái Lạc Xuyên đã suy vi trung hưng trở lại. Hiện giờ từ Xuyên Lạc trở xuống phía nam đã được rất nhiều đệ tử nổi danh. Giả tử sau khi Ngô Đình Hương thành hôn mà Bành Xuân Thâm còn đi lại với thị thì e rằng đã bị người phái Lạc Xuyên phát giác.

Bùi phu nhân nói :

- Cao huynh nói phải lắm ! Trước khi thành hôn Ngô Đình Hương đã có bạn trai, nhưng sau khi lấy Diêu Văn Thái, một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm, thì tình trạng lại khác hẳn.

Phàn Phiếm xoa tay chau mày nói :

- Nếu chỉ có thế thì đã yên chuyện.

Theo lời lão thì dường như lão không công nhận như vậy.

Bùi phu nhân nói :

- Lão tam còn gì chưa tiện nói ?

Phàn Phiếm đáp :

- Diêu Văn Thái đáng kể là một tay địa chủ trong thành Lạc Dương, nhưng lần này hắn không chịu lộ diện tiếp đãi một ai. Tình thực mà nói thì những người ở các phái này, bất cứ ai cũng đủ địa vị để hắn khoản đãi. Huống chi lại có nhiều người đến mà hắn không lộ diện thì tất có vấn đề trọng đại.

Bùi phu nhân nói :

- Mỗi người có một tình trạng riêng. Dù hắn có thất lễ cũng chẳng ai phiền trách hắn.

Phàn Phiếm nói :

- Coi bề ngoài thì như vậy, nhưng sự thực Diêu Văn Thái không ở Lạc Dương. Đêm qua tiểu đệ mới nghe được nguyên nhân, nhưng tiêu phí khá nhiều tiền.

Bùi phu nhân và Cao Thanh Vân đều cảm thấy có chuyện gì khác lạ, vì Lạc Dương chính là nơi phát nguyên của phái Lạc Xuyên mà sao Diêu Văn Thái lại không cư trú ở đây?

Phàn Phiếm nói :

- Tiểu đệ phí một khoản tiền hai trăm lạng mới tra xét ra được tình hình nội bộ bằng cách hỏi mấy tên thuộc hạ trong Diêu Phủ. Diêu Văn Thái tuy đã hơn năm chục tuổi, nhưng bốn năm trước

hắn còn say mê một cô gái chưa tới hai mươi. Ngô Đình Hương tính khí quật cường, nhất định không cho Diêu Văn Thái lấy vợ nhỏ. Vụ này đã khiến hai người xảy cuộc đại náo mấy lần. Sau Diêu Văn Thái không sao được phải đem vợ mới xuống Trường An định cư.

Cao Thanh Vân liền phát giác ra chỗ sơ hở, hỏi :

- Hà tất y phải đi ra như vậy ?

Bùi phu nhân nói :

- Đúng thực ! Hắn cứ việc tìm một nơi cao ốc nào khác trong thành Lạc Dương hoặc đến nơi phụ cận như Tuyên Dương, Khai Phong, hoặc Tam Dương cũng còn tiện hơn Trường An nhiều.

Đàn Phiếm đáp :

- Tin tức này đáng tiền là ở chỗ đó. Theo lời đồn thì Ngô Đình Hương phao ngôn định ám sát Diêu Văn Thái và thiếu nữ kia, nếu chúng cư trú ở trong vòng năm trăm dặm.

Vietkiem.com